

לילא עבד אלרזאק: A Ω

אוצרת: לאה אביר

7.5-20.6.2026

לילא עבד אלרזאק עוסקת בעבודותיה, בין השאר, בסוגיות של זהות ובחינה עצמית, נאמנות ובגידה, תוך תיור חופשי במרחבי המדיה העכשווית. פעמים רבות היא משחקת בעבודות שלה תפקידים שונים ומשונים, ולוקחת על עצמה עמדות זהותיות משתנות בתקופה שבה מושגים כמו נאמנות ושייכות מתערערים באופן דרמטי. המוות הוא עוד מושג כזה, שלא לומר סטטוס, שעובר מפנה רדיקלי בישראליות העכשווית ומתמזג עם ניגודו – החיים. שני הקצוות האלה נמצאים בלב התערוכה A Ω (אלפא ואומגה) – ראשית ואחרית.

התערוכה כוללת עבודות וידאו וטקסט. אחת מהן, שכותרתה ככותרת התערוכה, מציגה או מניחה לווייה, באופן שאיננו סיכום אלא חזרה. פס הקול כולל דיבור של האמנית בגוף ראשון, טקסט הצהרתי והוראתי שמחליף תפקידים עוד בתוך העבודה עצמה. הראשית והאחרית מתפרקות וקורסות לתוך הווה מתמשך של מוות בחיים או של חיים טרום-מוות – אסטרטגיה של מי שלא רוצה להיות מופתעת. המוות הוא מופע שאפשר להתאמן עליו והלווייה אינה טרגדיה אלא תיעוד. החדרה והאימונים מתעקשים על הישמעות הקול ומתנגדים לתסריטי אָבֶל מוכתבים מראש. כל זאת, בחברה שבה ערכו הכלכלי והחברתי של המוות הולך ועולה, בעוד שתהליכי האבל נדחקים ומודחקים.

לילא עבד אלרזאק לא נקשרת לדמויות שאותן היא לובשת. היא ממציאה עצמה מחדש בכל פעם באקטים של השתנות שהם למעשה פעולות של שחרור. אובדן של זהויות לא עוצר בעדה, והיא מנווטת בבטחון במרחבים האבסורדיים של היסטוריה-עצמית ומורשת אמנותית. העבודות הן סאטיריות ומלאות הומור, ולא מסתירות את חוסר הנוחות שבהתבוננות העצמית, שבאה לידי ביטוי באובדן ובחיפוש דרך בתוך מרחב הישרדות מלא סתירות (כלומר, החיים ממשיכים). כך מעוררת האמנית מחשבה על חוסן, על מטמורפוזה, ועל היחס השברירי בין התפתחות פנימית וציפיות חיצוניות – בין מי שאנחנו, מי שהיינו, ומי שמצפים שנהיה.

"אלפא ואומגה" הוא גם שמה של סדרת ליתוגרפיות ידועה (1908-1909) של אדוורד מונק, שבורא את אדם וחוה כשני יצורים בראשתיים שממשיים את כל הדחפים והרגשות שלהם. על אף שאלפא רוצח את אומגה בסוף סיפור גן העדן החדש של מונק, צאצאיה של אומגה – פרי בגידותיה עם חיות הטרף והבר – ממלאים את הארץ. קפיצה ענקית בעקבות אלפא ואומגה לעולם המדיה העכשווי מובילה ל"אומגוורס" (α/β/Ω או omegaverse), טרמינולוגיה אינטרנטית של ספרות חובבים, למשל באתר AO3, שמגדירה קבוצות חברתיות לפי רמת הדומיננטיות והחשק המיניים של חבריהן.

לילא עבד אלרזאק (נ. 1999 בחיפה). זו תערוכת היחיד הראשונה לאמנית בתל אביב-יפו, לאחר תערוכות בירושלים, בחיפה ובדרום קוריהא. היא בוגרת התואר הראשון (בהצטיינות) והשני באמנות יצירה של אוניברסיטת חיפה, וכיום היא מרצה שם. היא פועלת בווידאו, איוור, קולאז' דיגיטלי, טקסט וסאונד. השנה קיבלה את פרס אמנית המזרח התיכון מטעם WAVA. עבודותיה החריופות והייחודיות טוות קשרים ורשתות שמייצרים מופעים מורכבים של זהות אישית וקולקטיבית בעולם הנשלט בידי המדיה. היא צוללת לנרטיבים אישיים, לזהות מגדרית, לטראומה קהילתית ולבחינה ביקורתית של מורכבויות הטמונות בציפיות חברתיות מול "עצמי" משתנה. עבודותיה מתאפיינות בהומור ובסאטירה, אבל גם במורבידיות ובפגיעות שמלוות את ההתפתחות העצמית בעולם העכשווי.

לילא עבד אלרזאק הציגה תערוכות יחיד בבית האמנים-ירושלים (אוצרת: רונה יפמן) והשנייה במוזיאון CICA בדרום קוריהא. השנה נפתחה תערוכת יחיד מעבודותיה במוזיאון חיפה לאמנות. עבודותיה הוצגו בתערוכות קבוצתיות בארץ ובחו"ל, כולל במוזיאון חיפה, גלריה אום אל-פחם, מרכז אדמונד דה רוטשילד בתל אביב-יפו, זומו המוזיאון הנווד, גלריה בית הגפן בחיפה, פסטיבל מנופים בירושלים, גלריה מנשר וגלריה בנימין בתל אביב-יפו, Friednsgasse בציריך, גלריה ציבורית ON בהולנד, האוניברסיטה של מישגן והביאנלה של לרנקה בקפריסין. היא השתתפה בתכנית הפיתוח המקצועי לאמנים של קרן אדמונד דה רוטשילד, וכן זכתה בפרס ווליד אבו שקרה ז"ל של גלריה אום אל פחם, במלגה מטעם קרן אמריקה-ישראל ובפרס ע"ש אורי קצנשטיין ז"ל למצוינות בתואר הראשון של אוניברסיטת חיפה.